

КАК БОГОРОДИЦА ИЗЦЕЛИ БОЛНОТО МОМИЧЕ

Дякон Нектарий Янгстон

Аз съм Нектарий Янгстон, пазач на мироточивата икона на Хавайската Иверска икона на Божията Майка, която се явява умалено копие на Монреалската Иверска икона и също като нея мироточи и пътешества из енориите на Руската задгранична Църква.

Ще ви разкажа следния случай:

Със съпругата ми съпровождахме иконата в Англия, където беше изложена на поклонение в една прекрасна църква на Московския патриархат. В храма се бяха събрали няколкостотин човека. В един момент вниманието ми бе привлечено от семейна двойка, която бе довела своята слабичка дъщеря. Тя беше толкова крехка и мъничка – навярно 3,4-годишна. Стояха скромно притихнали в близост до клира. Видях, че момиченцето се намираше в състояние на невероятна агония. Очевидно страдаше силно, на лицето му беше изписана болката. Забелязах рани по ръцете, краката, на лицето, на шията – явно беше много болно.

Погледнах я, и тя ме погледна, леко се усмихна и после отпусна главичка.

Както по-късно стана ясно, това беше румънско семейство. Те търсели изцеление за своята

дъщеря - била болна от някаква страшна екзема, от която се вдигали мехури, които като се пукнали, тя усещала такава болка, като че ли са я заляли с киселина.

И тези хора бяха чули, че Богородица ще бъде в този район на Великобритания и бяха дошли с надеждата, че Тя ще им помогне. Те ѝ се бяха доверили, бяха се обърнали към нея и към Бог.

След като владика Иринеи завърши своята проповед, семейството беше поканено от енорийския свещеник да доведе дъщеричката си, първо тя да бъде помазана с миро от иконата. Владиката погледна детето, после мен, изля от флакона с мирото върху дланите си, разтърка ги и после нанесе мирото по всички части на тялото, които бяха покрити с мехури.

Докато владиката помазваше болното момиче, от него се изтръгна невероятно ужасяващ, вледеняващ душата вик, който бе трудно човек да слуша.

Бях в непосредствена близост и всичко ясно виждах. Тогава се обърнах към Бог с въпроса, който никога не би трябвало да Му задаваме: „Защо, Господи? Защо това свято миро, което ни се дава от Рая, ѝ причинява такава болка?“.

За духовенството, за семейството и за всички, които бяха в храма, това беше изключително тежък момент. Веднага след помазването родителите взеха детенцето и си тръгнаха.

На следващия ден, потеглихме от Оксфорд. В автомобила ни беше владика Йеротей, дяконът и един монах. Някой позвъни на владиката. Всичко, което той каза по време на разговора, беше: „Слава Богу, Слава Богу, Слава Богу!“. Когато приключи разговорът, аз като бивш полицейски детектив, попитах владиката какво се е случило, а той ми отговори: „Помните ли болното момиче, което

крещеше, докато го помазвах? Богородица я е изцелила!“.

Енорийският свещеник му се бе обадил, за да му разкаже, че сутринта семейството отново е било в храма, за да споделят със свещеника какво чудо се е случило през нощта. Те разказали, как чули, че момичето се смее и като че ли разговаря с някого в стаята си. Озадачени влезли при нея и попитали: „С кого разговаряш?“, а тя им отговорила: „с Жената!“. Запалили осветлението и видяли, че телцето на дъщеричката им е напълно здраво и изчистено, и нямало помен от раните ѝ.

Това дете, което до момента е живяло с неимоверна болка от самото си раждане, било излекувано! Целият му живот до момента бил болка и страдание и ето сега, Богородица го изцелила!!!

Тази история идва да ни покаже, че иконите не са просто някакви картинки с образи, висящи по стените. Светиите са живи!!! Те искат всячески да ни приближат до Христос. Те искат ние да се докоснем до Него, да разберем, че Небесният Отец ни е прегърнал чрез Него. Те не желаят да се чувстваме забравени и изоставени, и да живеем в тъмната на непросветеното си битие. Те искат да възстановим връзката си с Бога!

И как можем да направим това ли?! Христос Сам ни е казал: „Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичкия си разум, и с всичката си сила“. Тази е първа заповед. Втора, подобна ней, е: "възлюби ближния си като себе си" (Марк 12: 30)!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ДА ДАДЕ БОГ ПОВЕЧЕ ТАКИВА СВЕЩЕНИЦИ!

Митрополит Антоний Сурожски

Не бива да се съди за свещеника по неговия живот или по това, което се вижда, защото се вижда само външното. Да кажем - виждаш, че той е грешен човек, но виждаш ли как плаче пред Бога, как страда за своето падение и слабост?

Ще ви разкажа следния поразителен пример.

При нас, в Париж, имаше свещеник, който отчаяно пиеше. Не през цялото време, но като започнеше, пиеше яко. Тогава аз бях църковен настоятел и като го видех да идва на служба, едва държейки се на крака, настанявах го в ъгъла и заставах пред него, за да го подпра да не падне. Тогава бях на малко повече от двадесет години и ми беше жал за него - обичах го и това е! После стана така, че немците взеха енорийския ни свещеник в затвора и поискаха този свещеник, който пиеше, да го замести.

Тогава той престана да пие- служеше. Отидох при него на изповед, малко след като го бяха назначили, просто защото нямаше при кого друго. Отидох при него с мисълта, че се изповядвам на Бог. Както се казва в увещанието преди изповед, свещеникът е само свидетел, което означава, че ще свидетелства пред Бога в деня на Съда за това, че съм направил всичко, което съм могъл, да кажа истината за своето недостойнство и за своите грехове.

Започнах да се изповядвам... Никога преди не бях преживявал подобна изповед като в този ден! Свещеникът стоеше до мен и плачеше – не с пияни сълзи, а със сълзи на състрадание, в най-истинския смисъл - съ-страдание! Той страдеше заедно с мен заради моята греховност, дори повече, отколкото аз умеех да страдам - той страдеше за моята греховност с всичкото страдание на собствения си живот и плака през цялата изповед.

Когато свърших, ми каза: „Ти знаеш какъв съм... И нямам никакво право да те поучавам, но виж какво ще ти кажа: още си млад, в тебе е всичката жизнена сила и можеш всичко да осъществиш, само бъди верен на Бога и на себе си!“. В това имаше много истина!

Така завърши изповедта, и аз никога не забравих как този човек плачеше над мен като над мъртвец,

като над човек, който заслужава вечно осъждане, ако не се поправи.

И впоследствие започнах да мисля за него по съвсем друг начин. Той е бил млад офицер по време на гражданската война и при отстъплението на войските от Крим, на военен кораб е заминал за Константинопол. На друг кораб са били жена му и децата му и този кораб е потънал – пред неговите очи са загинали и жена му, и децата му. Разбира се, хора, които не са изпитали нищо подобно, но са привидно набожни, могат да кажат: „Ами Йов? Не е ли пострадал още повече? Защо този свещеник

не се е уподобил на него?“. На един такъв лицемер му отговорих: „Ти първо изпитай неговата мъка, а после го съди!“.

От момента, в който узнах неговата трагедия, езикът ми не се обърна да го осъдя за пиянството му. Да, мъката му е била ужасна и той не е издържал... Но е останал верен на Бога! Останал свещеник или по-точно станал свещеник, за да поделя с хората тяхната трагедия, тяхната греховност и покаянието им.

Да даде Бог повече такива свещеници!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ГОСПОДИ, СЛОВАТА ТИ СА ОГЪН!

Протоерей Андрей Ткачев

Ние всички страдаме поради разни проблеми – в семействата, на работа... Опитваме се да се молим един за друг, но се молим лошо и вяло.

А ето, свети Партений Киевски четял Евангелието заради проблеми на хората. Отварял Светата Книга и казвал: „Господи, словата Ти са огън! Словата Ти са живот! Думите Ти са светлина! С огъня на думите Си изгори греха на тези, заради които сега ще ги чета. Със светлината на твоите слова просвети душата на този, за когото сега преживявам“.

И четял той Евангелието заради хората. Веднъж имал видение: поле, цялото покрито с трънки! И някой му казва – „запали ги!“. А той отговаря: „как така да ги запали?!“. И изведнъж пада огън от

небето и трънките изгарят, превръщат се в пепел. И гласът му казва: „това са греховете на тези, за които се молиш. Огънят са Евангелските слова, които четеш за хората“.

Нека всяка майка да прочете глава от Евангелието за своите деца, вместо сама да им говори нещо. Да отвори Евангелието и да се помоли: „Господи, Ти си светлина, Ти си огън, ти си чистота, Ти си жива вода! Умий, очисти, изгори греховете на моите деца!“. И да прочете коя и да е глава от Евангелието. Може и още една, и пак такава молитва...

И това ще бъде огънят, който ще изгори всеки грях в тях!

Превод от руски език: Валя Марчелова

УЛОВКИТЕ НА ЧОВЕШКИЯ ВРАГ

Преподобен Варсануфий Оптински

Познавате ли тактиката на дявола? Трябва да сте наясно - той, знаейки, че всеки човек има грехове-по-малки или по-тежки, се старае да му попречи да се покае за тях. С тази цел всячески смалвява в очите на човека тежестта на сторените от него грехове и даже му внушава такива мисли: „Това не е важно, Бог ще ти прости“ и други подобни. И дори се старае, щото човекът да забрави за даден грях. Но ако след време все пак му се удаде да изпадне в покаяно състояние и да изповяда пред

свещеника своя грях, тогава дяволът всячески увеличава тежестта на греха, внушавайки, че този грях е толкова голям и тежък, че Бог никога няма да го прости. И така се старае да доведе човека до униение и отчаяние. Виждате ли колко хитър е човешкият враг?! Той отлично знае, че с изповедта се измиват всички грехове, затова и го възпрепятства да се изповяда, а ако пък се изповяда, намира друг начин да го смути...

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПРИТЧА ЗА КЛОНЧЕТО

Един знатен дворянин се увличал по лов със соколи. Веднъж неговият ловец му донесъл от гората съвсем малко соколче. Херцогът сам го нахранил и го дал на ловеца за обучение. Птичето пораснало и се превърнало в силен и красив сокол. Но никой никога не го видял в небето – всичките му дни преминавали върху клона на едно дърво.

Херцогът обичал, стоейки на балкона, да наблюдава тренировките на своите ловни птици – ловецът, който ги тренирал, бил много опитен и в небето пръхали добре обучените от него ястреби и соколи. Но любимият му сокол все така не напускал своето местопребиваване.

Досадило му това положение и разпратил свои слуги из цялото имение да търсят човек, който да научи сокола да лети. След известно време, отново посрещайки утрото на своя балкон,

херцогът забелязал своя любимец да се рее високо в небето над замъка. Зарадвал се много и незабавно поискал от слугите си да му представят човека, който извършил това чудо.

След няколко минути в покоите му влязъл един обикновен селянин.

Учуденият дворянин се обърнал към него с въпроса:

- Как успя да заставиш сокола ми да полети?
- Не беше трудно, Ваша светлост, – отговорил селянинът. Аз просто отрязах клона, на който седеше птицата, а тя, лишена от обичайното си място, разбра, че има крила и полетя!

Сред нас също има немало хора, които стоят здраво закрепили се върху своя „клон“, и даже не подозират, че имат крила. Понякога случващите се събития разбиват на трески надеждната им опора и те разбират, че могат да летят.

Навярно на много от нас трябва да бъде прекършен „клонът“, за да се лишим от топлото и надеждно местенце, в което сме се вкопали и да бъдем принудени да полетим. Именно проблемите, неприятностите, болестите идват в нашия живот, не за да ни сломят, а за да ни научат да летим!

„Ето, за добро ми беше силната тъга...“ – (Исайя 38:17)

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПРЕДАЙ СЕ НА ГОСПОДА!

Свети Ефрем Сирий

Необходимо е да се премине през нещастия и различни житейски несгоди. Това е школата на живота – преодоляване на неприятностите с мир и тишина.

Ние сме физически здрави, но обременени от своите мисли, грижи, неуредици. Ближните ни се жалват от своите немощи и ние им съчувстваме.

Не можем да се отърсим от всичко това. Не успяваме да поверим всичко това на Господа и носим върху си тежък товар. Нашата нервна система не издържа, ставаме раздразнителни, не можем да търпим нито себе си, нито близките си.

На работа, сред приятелите си, къщи – всичко ни е непоносимо. Животът се превръща в мъчение, защото не сме научени да разхлабваме своите нерви. Необходимо е мислено да се отпуснем, за да може и тялото ни да отдъхне.

Духът с помощта на нервната система се свързва с материалния свят.

Обръщай внимание на мира в сърцето си, опитай се да намираш покой, за да се отпуснеш. Ако не можеш да се молиш, просто утихни, бъди спокоен, не задържай никакви мисли в себе си, предай се на Господа и Той ще уреди всичко по-добре от теб.

Превод от руски език: Валя Марчелова